

DETECTIVII DE DINOZAUARI

IN
TARA CIRCUBELULUI-SARPE

STEPHANIE BAUDET

CAPITOLUL ÎNTÂI

Oul fosilizat din mâna lui Matt Sharp era ca toate ouăle de dinozaur, adică mic. Avea mărimea unui ou de curcan, astfel încât băiatul îl putea ține într-o singură mână.

Închise ochii și se lăsă cuprins de acea senzație de amețeală, însoțită de licăriri, care îi era prea familiară ca să-l mai sperie. Era de-a dreptul captivant: putea să vadă dinozaurul care, în alte condiții, ar fi ieșit din acel ou!

Scena i se ivi în fața ochilor și, pentru prima dată, simți mirosul proaspăt al pădurii. Deși nu avea senzații tactile, ceva din limpezimea luminii și din faptul că soarele, aflat aproape de orizont, alungea umbrele îi spunea că e frig. Oul fusese găsit în Australia, care, pe vremea dinozaurilor, era lipită de Antarctica și se afla mai la sud, undeva sub Cercul Polar.

— Ei bine?

Auzi ca de departe întrebarea nerăbdătoare a tatălui său și se concentrează asupra creaturii aflate în fața lui. Aceasta mesteca, iar din gură îi ieșeau codițele frunzelor.

Avea picioare zdravene și labe neobișnuit de lungi, cu câte trei degete în față și unul în spate, ca la păsări.

Membrele din față erau mai scurte, iar degetele subțiri aveau la capăt gheare încovoiate care păreau a fi foarte ascuțite. Coada, lungă și ascuțită spre vârf, ajuta creatura să nu-și piardă echilibrul.

Matt îl privea lung, când dinozaurul se opri din mestecat și păru să asculte în jur, iar ochii mari îi deveni ră brusc atenți. Apoi, pe neașteptate, o rupse la fugă, țopăind cu o viteză incredibilă, amintindu-i lui Matt de canguri.

Matt se trezi înapoi, în sufrageria de acasă. Așeză cu grijă oul pe o măsuță.

— Ce era?

Lui Matt îi veni să zâmbească văzând entuziasmul tatălui său.

— Are cam un metru lungime, ochi mari și e al năibii de rapid. E erbivor. Și... tati, acum pot să și miros! În curând o să pot să ating dinozaurii!

— Înainte de asta, să te asiguri că e vorba despre un erbivor. Și să nu fie prea mare, glumi tatăl său. Cel de astăzi pare a fi un *fulgurotherium*. Aveau o viteză de invidiat. De altfel, era principala lor apărare împotriva prădătorilor. Cum erau labele picioarelor? Mari? Poți să-mi dai și alte amănunte?

Matt i le dădu. Asta îl ajuta pe tatăl său să redea cu precizie diferite detalii în picturile sale. Pe lângă faptul că era paleontolog, domnul Sharp era și paleoartist, și încă unul renumit în întreaga lume. Oamenii își închipuiau că minunatele lui desene se bazau exclusiv pe

observarea fosilelor. Dar poate că extraordinarul dar al vizualizării cu care fusese hărăzit Matt ar fi putut fi într-o zi dezvăluit tuturor. Băiatul nu știa ce să creadă despre asta.

Acum, că avea doisprezece ani, de fapt aproape treisprezece, Matt îl putea însoți pe tatăl său în jurul lumii, să dezgroape fosile de dinozauri, în special ouă, care erau specialitatea domnului Sharp.

— Tată, crezi că e vorba de o așa-numită fosilă opalizată?

Tatăl său ridică din umeri.

— Posibil. Încă n-a fost identificată ca atare, dar sarcina noastră e să descoperim și cuibul, dacă există vreunul. Îți dai seama? Ouă opalizate!

— Ce-s alea ouă opalizate?

Era Jo, verișoara lui Matt. Ușa fiind deschisă, fata intrase din hol și se trântise pe canapea, iar acum butona pe telefon și-și citea mesajele.

Matt se încruntă. O interesa cu adevărat discuția sau telefonul ăla era mai important? Uneori era greu să-ți dai seama în cazul lui Jo.

Tatăl său, însă, nu scăpa niciodată ocazia să vorbească despre subiectul său favorit.

— Australia este cea mai mare sursă de opal din lume, începu el. S-a format acum milioane de ani din sedimentele unei insule uriașe. Fosilele descoperite ori au fost acoperite de opal, ori opalul s-a format în cavitatea lăsată de animal după ce a putrezit. Acestea sunt

opalele solide. Până acum nu s-au găsit decât viețuitoare mici. Nu s-au găsit prea multe fosile de dinozauri.

Jo făcu ochii mari.

— Ce tare! Opal solid! Cât de frumos trebuie să fie!

— Știi cum arată un opal? Întrebă Matt, care se îndoia că fata știe despre ce vorbește.

— Da, mama are un inel cu opal. I l-a cumpărat tata anul trecut, când a împlinit patruzeci de ani. E un opal măricel și are niște culori aprinse, roșu și verde. Pentru o bijuterie e destul de mare, dar un ou...

Jo rămăsese fără cuvinte gândindu-se la așa ceva, iar Matt nu se putu abține să nu zâmbească. Îi dădea dreptate: ar fi fost grozav.